

„Milyen jó, hogy a keresztyén életben eleve nem is kell mást várni, mint azt, hogy ha valaki tiszta szívből hisz Istenben, bízik a Krisztus által megszerzett kegyelemben, és odaadóan szolgálja az evangélium ügyét, akkor annál több akadállyal, áskálódással, rosszindulattal és az ezekkel járó kellemetlenséggel kell szembenéznie!”

Az esztendő első vasárnapja ► 2. oldal

„Vajon mi lett volna, ha a keleti bölcsek mégis Jeruzsálemben maradnak? Ha végül nem igazítják útba őket a nyugati bölcsek: Izráel írástudói? Mire mentek volna intellektusukkal, csillagászati számításaikkal, ha nem kapnak az Írásból útmutatást? És mi lett volna, ha néhány írástudó emlékeiben nem sejlík föl a régi mikeási ígért?”

Vízkereszt ünnepe ► 11. oldal

Amikor mennyé változik a pokol... ► 3. oldal
Találkozni a jászolnál ► 4. oldal
Lebombázott budai templomok ► 5. oldal
Vízkereszt – a külmiszió ünnepe ► 13. oldal
Szilveszteri görbe tükör ► 14. oldal
EVÉLET-NAPTÁR ► 8–9. oldal

80. évfolyam – árral szemben

A 2015. ÉV IGÉJE:

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (RÓM 15,7)

Hogyan? Ahogyan...

A 2015-ös esztendő igéje valódi „lózung”, igazi vezérige, amely irányt, programot adhat az előttünk álló háromszázhatvanöt napra: fogadjuk be egymást! Milyen szép gondolat, különösen is így karácsony közelében, amikor annyit, de annyit hallottunk és beszélünk a segítő szeretetről, arról, hogy „jónak lenni jó”. Figyelve a televíziós híradásokat, néha már szinte az volt a benyomásom, hogy 2014-ben a különböző segélyszervezetek „rendezték” a karácsonyt hazánkban...

Félreértés ne essék, minden elismerésem azoké, akik valóban mások táplálásán, megsegítésén fáradoztak az elmúlt hetekben. De azért szögezzük le: van abban valami megszokhatatlanul és megmagyarázhatatlanul nyugtalanító, hogy huszonöt évvel a rendszerváltás után, amikor naponta halljuk, hogy „az ország jobban teljesít”, még mindig ott tartunk, hogy hosszú sorok kígyóznak egy túl meleg ételért. Pedig nincsen háború („csak” a szomszédban...), nem sújtotta semmilyen természeti csapás hazánkat, mégis rengeteg a be nem fogadott, el nem fogadott, kallódó, vegetáló ember, akinek mindennapi betevő kenyere, úgy tűnik, még mindig mások, netán éppen a mi kampányszerű jótékonykodásunktól függ.

Vajon meddig lehet, meddig szabad és meddig kell telefonos adományokból, cipődoboznyi alamizsnából életben tartani többségükben talán még életerős, munkaképes embereket? Nem lehet szőnyeg alá söpörni ezt a kemény kérdést. El kell jutni a gyökerekig, feltárva a testi-lelki nyomor valódi okait. Nem kerülhetjük meg saját felelősségünket

sem a szegénység elleni küzdelemben. Erre figyelmeztetett Ónody-Molnár Dóra elgondolkodtató írása éppen karácsony előtt *Az egyházak hallgatnak* címmel (*Népszabadság*, 2014. december 22.).

Régi rossz reflex, hogy felsőbbrendű sértődöttséggel elengedjük a fülünk mellett az ilyen kritikus hangot. De kérdés, hogy vajon évi ígérmerészen tág értelmezésébe nem fér-e bele az is, hogy meghallunk, netán megfontolunk más hangot is. S önkritikusan elgondolkodunk azon, amit a cikk utolsó bekezdésében olvashatunk: „Nem kétséges, hogy az egyházak számos programmal segítik a szegényeket a terepen. Csندben, titokban, tettekkel. Az általuk kimondott hangos szó azonban elérhetné azt is, hogy kevesebb tette legyen szükség. Többet érne ma egy megfúrt szegényellenes törvény, mint holnap tíz karitatív misszió.”

Lehet vitatkozni ezzel az érveléssel, de a hallgatás egyenlő a közönyös megalkuvással.

Ne feledjük: Jézus segítő szeretettel fordult az akkori társadalom peremére szorultak felé, ugyanakkor soha nem hallgatta el a hatalmat gyakorló világi és vallási vezetők és a gazdagok felelősségét...

Hogyan fogadjuk be egymást? Ahogyan Jézus... Aki nem féltette népszerűségét, nem kereste a hatalmasok kegyeit, egyedül Isten dicsőségére szolt és cselekedett mindent.

Bizony, van mit tanulunk ezen a területen is a Mestertől! Erre kaptuk a kegyelem újabb, immár 2015. esztendejét, amelyben tanítványai lehetünk!

■ GÁNC S PÉTER

Hahó! Van ott még valaki? Úgy értem, akad még, aki nemcsak megveszi, hanem olvassa is hetilapunkat?... Tudom, illetlen dolog azoknak szegezni ezt a kérdést, akik épp kezükben tartják újságunk idei első számát. Ám a nekik szóló kérdés még udvariatalnabb: „Van ott valaki, aki nemcsak olvassa a lapot, hanem meg is vásárolja, netán elő is fizet rá?” Merthogy – miként televíziós produktumoknál a nézettség – sokak szemében a hitéleti sajtótermékek esetében is a példányszám a legfőbb érték-mérő. És hiába tudjuk, hogy van olyan település, ahol egyetlen (*sic!*) előfizetett lappéldány vándorol kézzől kézre hetente, meg hogy hasonló a gyakorlat nem egy szeretetotthonunkban, az efféle „szorzók” a kimutatásokban nem értelmezhetők.

Az egyházunkhoz tartozók fogyasztásáról tanúsító 2011. évi népszámlálási adatok ismeretében persze aligha okozhat bárkinek meglepetést, hogy az elmúlt években az immár matuzsálemi korba lépett *Evangelikus Élet* előfizetőinek táborára sem növekedett... Bár a médiumok szerkesztőit gyakorta meg sem hívják egyházunk sajtóbizottságának ülésére (?), a médiáért felelős püspök és köre a központosításban, az „integrációban” véli megtalálni a megoldást e munkaág „hatékonyosságának növelésére”.

A koncepcióra ugyan még nem adta végső áldását az országos presbitérium, ám a Luther Kiadó égisze, illetve *Csoma Áron* református lelkész igazgatása alatt lényegében már múlt év augusztusa óta „gyakorlatozik” az EISZ, azaz az *Evangelikus Információs Szolgálat*.

Ennek „hozadéka” pillanatnyilag még csak annyi, hogy az *EvÉlet* újságjának teljes anyagát át kell adnunk a *Fabiny Tamás* püspök által megálmodott egyházi honlap szerkesztőjének, aki azután az általunk „rendelt” és gondozott cikkeket – rendszerint még a nyomtatott lapszám megjelenése előtt – teljes terjedelmükben közlésezi a világhálón. Hogy ez a technika mennyiben ösztönöz a nyomtatott példányok megvásárlására, azt talán nem nehéz megítélni, ám ha elhiszük, hogy nem az *EvÉlet* elsorvasztása, hanem az üzenet minél szélesebb körhöz történő eljuttatása a cél, akkor szavunk sem lehet. Legfeljebb ezt a sietséget furcsállhatjuk...

Ám tegyük meg félre a „kézi vezérléssel”, a szerkesztőségek viszonylagos autonómiájá-

nak felszámolásával kapcsolatos félelmeket, hiszen – legálábbis az *EvÉlet* esetében – a havonta ülésező szerkesztőbizottság és az évente „elszámolható” sajtóbizottság amúgy is folyamatos – és tulajdonképpen: igényelt – kontrollt jelent.

Tetszik, nem tetszik: olykor ma már a templompadban is okostelefont szorongatnak az imára kulcsolódó kezek...

Számunkra sokkal inkább az ad okot aggodalomra, hogy főként azok szorgalmazzák – egyebek mellett – az *Evangelikus Élet* megreformálását, akik saját bevallásuk szerint sem nagyon olvassák a lapot. Kivéve persze saját írásaikat, no meg a róluk szóló, őket közvetlenül érintő cikkeket. Amúgy viszont újságunkat – az egyéb nyomtatott sajtótermékekhez hasonlóan – legfeljebb átlapozzák, *átnézik*. (Tisztelet a kivételeknek és azoknak, akik legalább nem becsmélrik az általuk nem ismert orgánumokat...)

Meg kell, hogy nyugtassam (illetve: ki kell, hogy ábrándítsam) viszont azokat, akik riadtan (vagy épp kárörvendően) azt hinnék, hogy ebben a jubileumi évfolyamot indító vezércikkben az illetékes (egyház) vezetőik ellen támad a felelős szerkesztő.

Az imént leírt aggály sajnos nem valódi kritika, mert nem is igen volna védhető. Azért „sajnos”, mert a magunk részéről természetesen sajnálatos tényként vesszük tudomásul, hogy a nyomtatott sajtó általában is veszít(ett) vonzásából. Hivatásosabb megfogalmazásban: a médiafogyasztási szokásokban paradigmaváltás következett be. Nem egyszerűen az internet térhódítására kell gondolnunk, hanem arra a szemléletváltásra, amelynek következményeként a vizualitás lett az üdvözítő. És igen, a gyorsuló időből mára „pörgős élet” lett, amely az információkhoz való – s ehhez még csak túlterhelt egyházvezetőnek sem kell lenni – ténylegesen más viszonyulást hozott divatba.

Minden tiszteletünk azoké, akik ellen tudnak állni a trendnek (már csak azért is, mert túlnyomó többségük van tisztes korban), ám figyelmen kívül hagyhatjuk-e azokat, akik – a korszellemmel szinkronban – mindinkább beérik a „látványfogyasztással”? Tetszik,

nem tetszik: olykor ma már a templompadban is okostelefont szorongatnak az imára kulcsolódó kezek...

Hogyan is írja a zsoltáros? „*Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő...*” (Zsolt 90,10) És egy hetilapé?... Nos, amíg lesz, és elegendő (?) számban lesz előfizetője a most 80. évfolyamába lépett *Evangelikus Életnek*, addig bizonyára a látványosabb dolgokat preferáló döntéshozók is méltányolják a – ma még azért változatlanul – több ezer „nyilvántartott” olvasó (talán nem indokolatlan) hűségét és igényét a strukturált írásokra.

Ugyanakkor komoly kihívás, hogy nekünk az ifjabb generációkra is figyelmeznünk kell, miközben tudvalevő, hogy jelenleg már a középnemzedékhez tartozók többségének is a digitális tartalom az újszólván kizárólagos információforrása... Mára persze az is kiderült, hogy ennek előállítása sem feltétlenül olcsóbb, de lesz ez még drágább is. (Hahó! Van még, aki „veszi a lapot”?)

Izgalmas év(ek) elé néz tehát az egyetlen magyar nyelvű evangelikus hetilap. A jubileumi esztendő egy változást máris hozott. Az országos iroda épületének tervezett felújítása miatt szerkesztőségünk is a szűkös irodaházba, az Üllői út 25. alá költözött, közös földszinti légtérbe egyházunk többi médiumának (tévé, rádió, internet) szerkesztőségével. Esetünkben így máris értelmet nyert az *Útmutató* ez évi igéje (Róm 15,7), hiszen egyszerűen vagyunk befogadók és befogadottak... (Mellesleg a „régii” szerkesztőség helyiségeiben tartott végső mustrán a szerkesztőnek utólag történetesen azért a könyvjelzőért sikerült lehalajolnia, amelynek hátoldalán a 2013. évi ige volt olvasható: „*Mert nincsen itt marandandó városunk...*” – Zsid 13,14)

Amikor 2015 első lapszámában hálát adunk az Úrnak nyolc évtizeden át megtartó kegyelméért, és változásokat valószínűsítve mondunk köszönetet hűséges olvasóinknak – hűséges szolgálatukért pedig szerzőinknek, szerkesztőinknek, rovatgazdáinknak –, szabad legyen e helyütt is felhívunk a figyelmet a lapunkból kivehető falinaptár *igéjénél változatlan* érvényességére. Amíg tehetjük, addig mi „nem magunkat prédikáljuk...” (2Kor, 4,5a). Hahó! Van ott, aki...?

■ T. PINTÉR KÁROLY, az *Evangelikus Élet* elmúlt tizenégy évfolyamát jegyző főszerkesztő

Szomorú budavári évfordulók

A budavári evangélikus templomot ért bombatámadás hetvenedik évfordulójának emlékére istentiszteletet tartottak a templomban, és felavatták az áldozatok emléktábláját.

1944 szilveszterének napján érte az első bombatalálat a templomot, majd 1945. január 16-án is belövést kapott az épület és az iskola. Csak a romos torony keresztje maradt épségben.

Prédikációjában dr. Fabiny Tamás püspök Róm 8,35–39 alapján rámutatott, hogy a háború nem lehet Isten akarat. Nagy bűn terheli azokat, akik csatlakoztak Hitler háborújához, de a szovjet katonákat és parancsnokait is – hangsúlyozta. A püspök részleteket olvasott fel Bagár Iván segédlelkész naplójából, amelyben leírja a gyülekezet szenvedéseit és a barlangpini-

cében töltött hosszú heteket. Az ostrom során a gyülekezet több tagja életét veszítette, április 23-án belehalt sebesülésébe a napló írója is.

Az istentisztelet után a templom mellett, az egykori iskola helyén a hetven elmúlt esztendőre emlékezve hetven gyertyát gyújtottak és hetven könyörgést mondtak el a résztvevők, akik megtekinthették az ostrom pusztításait felidéző fényképiállítást is. A tablóták Samu Piroska, Fábrián László és Horváth Teréz állította össze.

■ W. Gy.

Az előrehozott lapzártánk napján tartott megemlékezésről részletesebben lapunk következő számában tervezünk beszámolni.

BALICZA MÁTÉ FELVÉTELE

Helyreállítás az egyik utolsó szemtanú segítségével

Hetven éve bombázták le az óbudai evangélikus templomot

► Hasonlóan a budavári hajlékot ért csapáshoz, 1944 szilveszterén egy kerülettel odébb is majdhogynem végzetes bombatalálat érte az evangélikus templomot. Az óbudai gyülekezetben Pohorely Béla az egyetlen élő szemtanú, aki – noha csak mintegy négy hónappal később szembesült vele – az akkori pusztítás szinte minden részletére emlékszik. A nagy múltú egyházközség tiszteletbeli presbiterét karácsony előtt kérdeztük a templom kálváriájáról.

Pohorely Béla gyermekkorától az óbudai gyülekezet tagja, 1955-től presbiter, majd jegyző, a műszaki bizottság vezetője, az egykori 315. számú Luther Márton cserkészcsapat vezetője, 1991-től 2006-ig pedig felügyelője is volt az Óbudai Evangélikus Egyházközségnek.

– Mikor érte el a frontvonal a templom környékét, milyen körülmények voltak akkor Óbudán?

– 1944 szilveszterén már három hete dúltak a harcok. A templom két tűz közé, a frontvonalra került, istentiszteleteket akkor már nem tartottak. Az első találatokat december 30-án, egy tűzérési támadásban kapta a templom épülete. Kisebb tüzeket már ez után is oltani kellett. A másnap bombatalálat után azonban ez már reménytelen volt. A romok között tudniillik tartályokat találtak, az okozott pusztítás mértéke alapján benzin lehetett bennük. Teljes bizonyossággal nem lehet tudni, hogy a bombatámadás következtében vagy tűzérési lövedék miatt lobbantak-e lángra a tartályok.

– A források gyújtóbombát említenek...

– Igen, gyújtóbombáról beszélnek. Ismert módszer, hogy amikor repülőről meg akarnak gyújtani egy területet, benzines hordókat vagy tartályokat dobnak le, és azokat gyújtják meg. Nem tudható biztosan, hogy az óbudai templom tragédiájának mi volt a közvetlen oka. Mindenesetre felülről érkezhettek a támadás. A templom hátsó traktusának falán, a csipkés részen van egy kakas, erre akadt rá egy ejtőernyő, amelyen egy tartály függött. Feltehetőleg ilyen tartálytól égett ki teljesen a templom.

– A parókia épülete nem sérült meg?

– Hála Istennek, az 1936-ban épült lelkészlak csak minimális sérüléseket szenvedett. A lelkész ott tartotta meg a szilveszteri istentiszteletet. Családi körben, mert arra senki nem ment, nem mehetett el a front miatt. De ezt én csak Mohr Henrik lelkész úr elmondásából tudtam meg később.

– A bombatámadás idején Ön nem tartózkodott Óbudán. Mikor szembesült a pusztítással?

– Édesapám a Pénzügyminisztérium köztisztviselője volt akkor, a minisztériumot pedig a front elől már korábban kitelepítették Sopronba. Így az ott dolgozókat is, családjukkal együtt. Csak 1945. április végén, má-

jus elején jöttünk vissza Óbudára, tíznapos utazás után. Első dolgunk volt, hogy a templomot megnézzük. Ekkor én tizenhat éves voltam. Édesapámmal és ötvenes húgommal mentünk. Elborzadva néztük a romokat. Két kép maradt csak meg az akkori állapotról, de ezeken is tökéletesen látszik, hogy mi lett a szép templomunkból.

– Felvetődött-e, hogy a család Sopronból ne Óbudára jöjjön vissza, hanem nyugatra menjen?

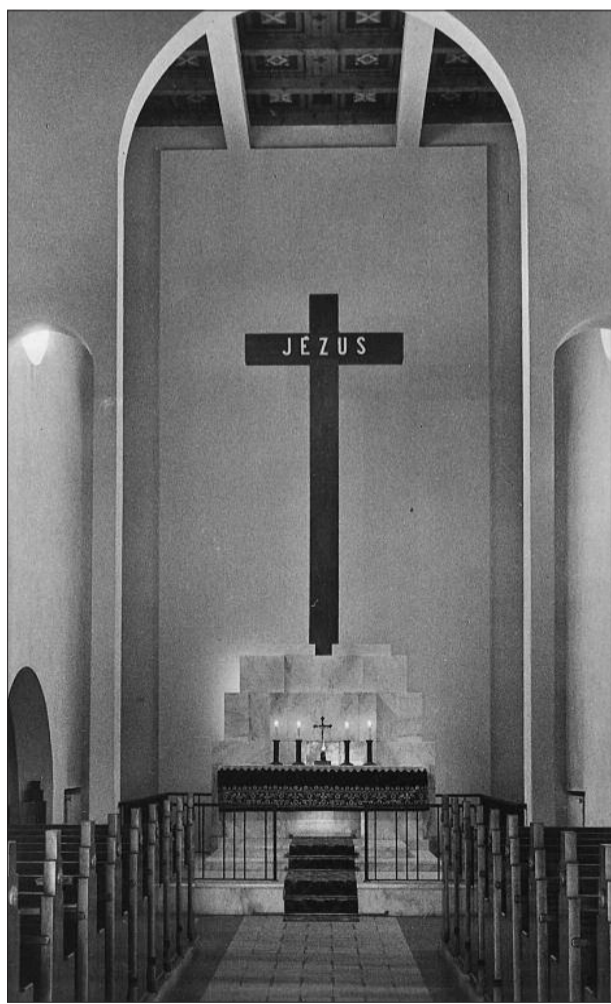
– Miután a front márciusban elvult, választ kellett adnunk, hogy maradunk-e vagy megyünk. Még lehetett nyugatra menni, nyitva volt a határ. Apám egy éjszaka nem aludt, majd reggel azt mondta: „Fiam, mi

A SZERZŐ FELVÉTELE

– Mikorra tudták a templomteret használható állapotba hozni?

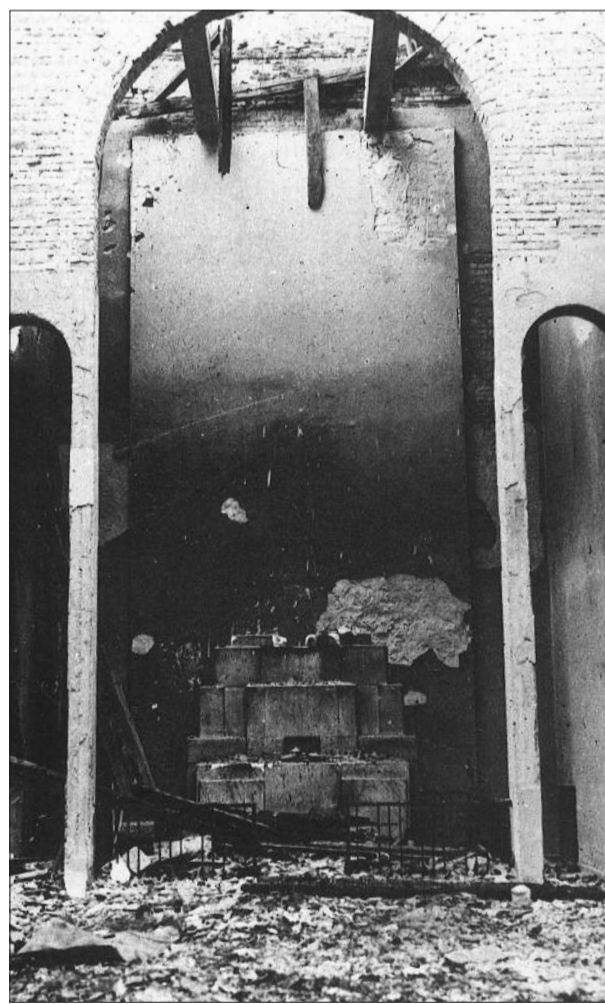
– A takarítás és a tereprendezés nagyon nehezen haladt, hiszen a templomnak nem volt teteje sem. 1946 végén került tető az épületre, erre még állami támogatást is kaptunk. Azonban csak 1947-re tudtuk annyira megtisztítani a belsejét, hogy istentiszteletet lehessen benne tartani.

Az oltártér a bombatámadás előtt ...

magyarok vagyunk, mi nem megyünk sehova.” Így hát hazajöttünk, és jól is tettük. Mivel apám 1938-tól presbiter volt, tevékenyen részt vett az újjáépítésben, ahogy a gyülekezet ifjúsága is. Az ifjúsági lelkész akkor Botta István volt, kiváló ember, mindegyre odafigyelt.

Az alsorsori gyülekezeti teremből hordtuk fel a székeket, mert noha az alsorsor nem égett ki, eredeti funkcióját már nem tudta betölteni. Egy évbe tellett, mire ki tudtuk takarítani az alsorsort, s akkorra már éledezett a gyülekezet. Építettünk egy dobogót, arra került egy asztal oltárként, és a

...és a bombatámadás után

zettában csak egyenlő szárú keresztetek voltak. Eleinte csak a fakazettákat pótoltuk, majd Görög Tibor lelkészé idején kerültek rájuk a ma látható szimbólumok.

– A templom tornyát elkerülték a decemberi bombázások, vagy az is leégett?

– Január végén ugyancsak érte egy benzintartályos bombázás a templomot, ekkor leégett a toronysisak. Magát a süveget is faszervezet tartotta, így az sem menekült meg. Csak 1959-ben építettük vissza. Én akkor egy mérnöki irodában dolgoztam, a kollégákkal együtt terveztük meg a sisak szerkezetét, de ezúttal acélból. Addig csak egy kis lapos fedő volt rajta, így viszont visszanyerte eredeti alakját.

– A templom orgonája milyen állapotban volt a támadás után?

– Csak az oltár felőli oldalt láttuk, amikor beléptünk a koromfekete falak közé. Hátrafordulva szembesültünk azzal, hogy a gyönyörű orgonából romhalmaz lett. Masszává égett, és lefolyt a falakon. Látványnak is borzasztó volt. Sajnos csak négy évig működött az az orgona, ezt a veszteséget a mai napig fájjaljuk. Még a Rieger cég készítette, akkoriban Közép-Európa egyik legjobb orgonájának számított, a rádió folyamatosan közvetítette templomunkból a komolyzenei alkalmakat.

Hosszú évekig harmónium kísérte énekeinket, míg 1966-ban meg nem vásároltuk a most is használatban lévő orgonát. A bányászati miatt lebontott tatabányai evangélikus templomból került hozzánk, miként a padjaink is.

– Maradt-e valami a templombelső eredeti berendezéséből?

– Egy pad maradt csak meg, a lelkész padja és a szélfogó egyik része, de mivel minden fából készült, a többi elégett. Az összes ablak szétrobbant. Egyedül én emlékeztem arra, milyenek voltak azelőtt. Megadtam a rajzaikat, és pályázatot írtunk ki az ablakok tervezésére és elkészítésére. Kovács Keve János üvegművész nyerte el a megbízást. Az ablakok közepe olyan, mint régen, a felső és az alsó mező különbözik. Ez volt az utolsó, nagy befektetés a templom helyreállításának folyamatában.

– Miként lapunk is tudósított róla, nemrég szentelték fel a majdnem háromszáznegyven négyzetméter összterületű alsorsori gyülekezeti termeket. Az alsorsor felújításával a háborús károk helyreállításának hosszú folyamata zárulhatott le.

– Igen, nagyszerű érzés volt újra bejárni az ismerős tereket. Húgommal felidéztem, hol volt az ifjúsági színpad, a nőegylet helye, a cserkészcsapat raktára... Hála Istennek, most jutottunk el oda, hogy elmondhatjuk: óbudai templomunk nagymértékben hasonlít a Friedrich Lóránt tervezte, 1935-ben felszentelt régihez. Ha nem is minden ugyanolyan, kilencven százalékban már az eredeti állapotot tükrözi.

■ WALKÓ ÁDÁM

NAPPOS OLDAL

Szerkesztette: BODA ZSUZSA

Fenyőszajkó

Aki járt az osztrák Alpokban vagy az erdélyi hegyekben, biztosan találkozott már ezzel a madárral.

Rendszerint érdes riasztó hangja kelti fel a figyelmet. A mi szajkóhoz hasonlóan mindenre figyelő madár, és ha valami gyanúsat vesz észre, nyomban megszólal. Veszélyt jelző hangjára más állatok, az Alpokban például a mormoták is figyelnek.

Csóka nagyságú madár, tollazata barna alapon fehéres cseppfoltokkal tarkított. Hím és tojó hasonló színűzetű.

Eurázsia magas hegyeinek lakója. Kedveli a kiterjedt lucosokat, de az

MESÉLNEK AZ ÁLLATOK

RAJZ: BUDAI TIBOR

Alpokban találkoztam vele ott is, ahol a hegyi legelőkön már csak néhány fa állt.

Korán költ, márciusban már tojásai vannak, ezeket a tojó nemegyszer behavazott fenyőágak védelmében melengeti. A fészket a pár fenyőfára, változó magasságban építi. Miután a hegyekben a talajt ekkor még hó borítja, a szükséges ágakat a fák koronájában tördelik le.

A fiókák 17-19 nap alatt kelnek ki, anyjuk eleinte rajtuk marad, melengeti őket, később már mindkét szülő etet.

A fiatalok 24-26 napos korukban hagyják el a fészket, de eleinte csak a közeli ágakon ülve várják eleséggel érkező szüleiket. Csak lassan válnak önállóvá, az öreg madarak több mint két hónapig táplálják őket.

Bár korán költenek, a párok évente csak egyszer nevelnek fiókákat.

A fenyőszajkó állati és növényi eredetű táplálékot egyaránt fogyaszt. Sok fenyőmagot, főleg cirbolyafenyő-

magot és mogyorót rejt el, hogy ezekkel egészen áprilisig biztosítsa a maga és fiókái számára a táplálékot.

A hazánkban rendszeresen, de kis számban felbukkanó fenyőszajkók mogyorót, tölgyemléket, diót és boglyókat fogyasztanak. Többnyire október és december között láthatók – több alkalommal figyeltem meg őket például Budaörs környékén.

Egyes években a szibériai alfaj inváziószzerűen árasztja el Európát.

Védett, természetvédelmi értéke huszonezer forint.

■ SCHMIDT EGON

Kérdések

1. Mit gondolsz, hány fióka van a fenyőszajkó fészkében?
2. Milyen színűek a tojások?
3. Vajon milyen súlyú a fenyőszajkó?

Válaszok
1. Három-négy.
2. Világos kékeszöld alapon foltosítottak.
3. Körülbelül 200 gramm.

▶ Már csak néhány nap, és újabb egyházi ünnephez, vízkereszthez érkezünk. Ezen a napon, azaz január 6-án többek között a napkeleti bölcsek látogatásáról is megemlékezünk.

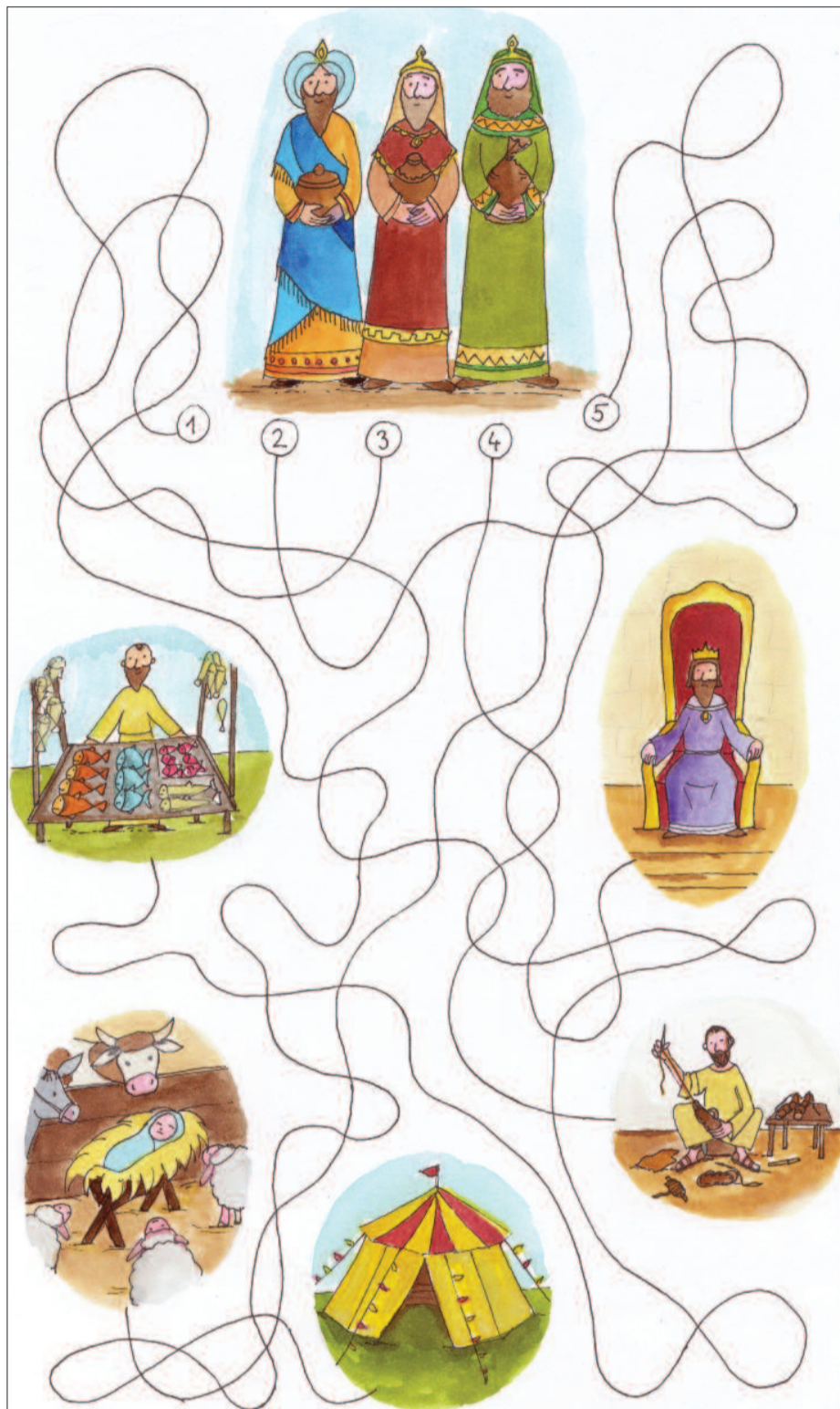
Jézus születésekor fényes csillag jelent meg az égen, amelyet még messze napkeleten is láthattak az égboltot fürkésző tudósok. Ezek a napkeleti bölcsek, amikor felfedezték a zsidók királyának születését hírvél adó különleges jelet, elhatározták, személyesen keresik fel az újszülöttet.

Sietve összekapoltak, és hamarosan felkerekedtek. Csomagjaikban értékes, királyhoz illő ajándékok is rejtőztek: arany, tömjén és mirha.

Alighogy elindultak, észrevették, hogy a csillag szinte előttük megy, és mutatja az utat. Nagyon elcsodálóztak ezen, de örömmel követték. Jeruzsálemhez érve azonban az égi jel eltűnt a szemük elől. Hiába kérdezték az embereket, senki sem hallott arról, hogy a zsidóknak új királyuk született volna.

Az idegenek híre és furcsa érdeklődése eljutott Heródes király fülébe, aki hívatta a messze földről érkezett tudósokat. Ő sem tudott nekik segíteni, viszont nagyon megrémült attól, hogy valaki a trónját el akarja venni tőle. Hogy megtudja, hol találja az „ellenségét”, megkérte a bölcseket, hazafelé menjenek be újra a palotájába, és mondják meg neki, hol lakik a kis királyfi.

Melyik úton?

RAJZ: JENES KATALIN

Amikor folytatták útjukat a napkeleti bölcsek, örömmel vették észre: a csillag ismét vezeti őket. A Megváltó hajlékába érkezve a messziről jött látogatók nagy tisztelettel le-

térdeltek a gyermek előtt, és átadták ajándékaikat.

Mielőtt hazaindultak, álmukban egy angyal figyelmeztette őket: kerülő úton menjenek haza, mert Heródes rosszat akar Jé-

zusnak. A bölcsek úgy tettek, ahogy az égi hírnök megparancsolta nekik. ■

Melyik úton jutnak el a bölcsek a betlehemi istállóhoz?

KÖNYVAJÁNLÓ

Sétáljunk együtt!

A *Napos oldal* *Mesélnek az állatok* című rovatának szerzőpárosa két hónappal ezelőtt ismét gyönyörű könyvvel örvendeztette meg a természetet kedvelő gyermekeket és idősebbeket. A Műszaki Könyvkiadó jóvoltából megjelent, *Séták a természetben – A tavak élővilága* című kötetben a Kossuth-díjas író, ornitológus *Schmidt Egon* osztálykirándulásra invitálja az olvasókat.

A természetismeret-szakkörös gyerekek biológiatanárukkal, Feri bácsival a halastavaknál töltenek egy napot, ahol nagyon sok állatot figyelhetnek meg, és sok újat tudhatnak meg viselkedésükről, szokásaikról. Például arról, hogyan úsznak a verezszárnyú keszegek, miért eszi meg a csuka még hal rokonait is, vagy

melyik a magyar természetvédelem címermadara.

A történetbeli nap eseményeit és a gyerekek által megismert állatokat *Budai Tibor* grafikusművész megszólalásig élethű, színes rajzai elevenítik meg szinte a helyszínre varázsolva az olvasókat.

A háromrészesre tervezett sorozatnak várhatóan tavasszal és ősszel jelenik meg a második és harmadik kötete. Ezekben az erdők és a mezők élővilágával ismerkedhetnek meg az érdeklődők.

■ BZS

Schmidt Egon – Budai Tibor: Séták a természetben – A tavak élővilága. Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 2014. Ára 1890 forint.

VÍZKERESZT – A KÜLMISSZÓ ÜNNEPE

„Karba tett kézzel ajándékot sem adni, sem fogadni nem lehet” (Kelet-afrikai mondás)

Indiáról – szabadon

► Még 2014 tavaszán járt hazánkban **Christian Samraj** indiai evangélikus lelképásztor és családja. Látogatásuknak egyetlen célja volt: szerették volna megismerni egy volt kommunista országnak a lakóit, akikért a hetvenes, nyolcvanas években napi rendszerességgel imádkoztak. Az *Evangelikus Élet* húsvéti számában akkor beszámoltunk erről, és közzítettük egy Samraj lelkésszel készített interjút. A feleségével, **Estherrel** folytatott beszélgetés közlését azonban a külmisszió ünnepére tartogattuk, hiszen ő – számtalan szolgálata mellett – azokon igyekszik segíteni, akiket „ötforintos akciójával” az Evangélikus Külmissziói Egyesület (EKME) is támogat. Gyermeklányokról kérdeztük, akiket családjuk gyakran kitanít, halálra ítél.

– Tudom, hogy a nyugati világ szemében mérhetetlen kegyetlenségnek tűnik az, ami országomban napi valóság. Természetesen a gyilkosság bűn, ám ha valaki Indiában él, s látja azt a mérhetetlen nyomort, amelyben élnek az emberek, fel nem mentheti, de meg tudja érteni sok nincstelen szülő elkészített döntését. A lánygyermeknek azért nincs igazi becsületük a szegény családokban, mert – ahogyan ők mondják – csak viszik a pénzt. Etetni kell őket, ruházni, s aztán, amikor eladósorba kerülnek, újabb költségként hozományt kell adni velük. Meg van szabva, hogy mennyi állatot, vagyont kell odaadni a vőlegény családjának, ami aztán nem térül meg.

– *Döbbenetes híreket hallunk ezeknek a kislányoknak a sorsáról. Például hogy személtre viszik és sorsokra hagyják őket, mint a kóbor kutyákat...*

– Sajnos az ilyen történetek mind igazak. Több keresztyén szervezet munkatársai próbálják felkutatni és megmenteni ezeket a kivetett gyermekeket. A mi gyülekezetünkben is, amelyet még egy német misszionárius alapított, árvaházat hoztunk létre az ilyen kislányoknak. Ám a csecsemők többnyire meg sem születnek, mert az édesanyák művi abortuszra jelentkezik a kórházban, vagy más „természetes” módszerrel szabadulnak meg a nemkívánatos babától. A kormány ezért olyan határozatot hozott, hogy tilos elárulni a születendő gyermek nemét a szülőknek. A mi tartományunkban, Tamil Naduban – úgy tűnik – ezt szigorúan be is tartják az orvosok. A nem kívánt csecsemők megmentésére is akciót szerveztek. Tamil Nadu elmaradottabb vidékén kijelöltek olyan helyeket, ahol

A SZERZŐ FELVÉTELE

vá éjszakánként lepedőket feszítenek ki a fák közé. Az édesanyák éjféli és hajnali két óra között, amikor a legsötétebb van, ide helyezhetik be csecsemőiket. Bizonyára nem lepi meg az olvasókat, ha elárulom, hogy a kicsi babák több mint kilencven százalékban kislányok.

– *Eddigi beszélgetésünknek kicsoda kontrasztot ad az a tény, hogy Önöknek is épp kislányuk van. Susanna az egyetlen gyermekük, aki nagy örömmel fedezte fel magának Budapestet.*

– Susanna az Úristen ajándéka. Tizenégy évet kellett várunk az érkezésére. Én a doktor disszertációmra a Biblia nőalakjainak és az indiai asszonyok sorsának összehasonlításából készítettem. Mindig úgy éreztem, hogy különösen is közel áll hozzám Sára, Anna vagy éppen Erzsébet személye. Győrödésüket én is átéltem oly sokszor. Ők is vágyódtak a gyermek után, mégis úgy tűnt, hiába. S aztán bekövetkezett a csoda, állapotosak lettek, életet hozhattak világra. Rádásul nem is akárhelyre! Valamennyi megszületett gyermekben Isten egy-egy ígérete teljesedett be. Hogy a mi Susannánk élete milyen ívet ír majd le, nem tudjuk. Azt azonban naponta

tapasztaljuk, hogy sugárzó lény nagy ajándék, sőt áldás életünkön, szolgálatainkon.

– *Úgy tűnik, Isten – a sok öröm mellett – sok terhet is helyezett Önökre. A napokban emlékeztünk meg a 2004-es cunami pusztításáról. Férjével együtt Ön is átélte a katasztrófát.*

– A házunk magasabb dombóra épült. Így otthonunkban nem tehetett kárt a pusztító ár. Ám azt az árvaházat, amelyben a gyermekek közt szolgáltam magam is, földig rombolta a víz. Nagy nehézségek árán tudtuk csak újraépíteni. Hálásak vagyunk az amerikai és európai keresztyén gyülekezetek pénzügyi támogatásaiért. S azért, hogy már nemcsak gyermekeket karolhatunk fel, hanem az „érinthetetlenek” kasztjához tartozó özvegyasszonyok is segíthetünk. Azokon, akiket családunk közösi ki, mert úgy vélik, miattuk halt meg a férjük. Értéktelennek, bűnösnek tartják őket, és sokszor ők is saját magukat... Mi pedig szakmát tanítunk nekik, megélhetést adunk a kezükbe, bátorítjuk őket, hogy legyenek büszkék önmagukra. Mert Isten sem tart senkit értéktelennek, hasznavehetetlennek. Sőt az Ige azért lett testté, Krisztus azért adta életét értünk, hogy megváltsa vétkeinkből, a bűn és a halál fogságából. Ez az a csodálatos örömhír, amelyet kivétel nélkül megoszthatunk mindenki felé még egy évig itt, Európában is, ahol vendégmisszionáriusként szolgálunk, majd hazatérve ismét Indiában.

– *Tényleg olyan szabadon lehet hirdetni az evangéliumot az Önök hazájában?*

– Tudom, mire vonatkozik a kérdése. Indiában vannak olyan régiók, ahol életveszélynek teszi ki magát az, aki nyilvánosan prédikál. A férjemet is számtalanszor dobálták már meg kövekkel egy-egy missziói szolgálata során. Ám az evangélium a szabadság üzenete. A Szentlélek megadhatja, hogy a hallgatók – miközben figyelnek a prédikációra – feloldódjanak bűneik rabláncából, az ige hirdetőjének pedig azt, hogy félelmek nélkül tegyen biztonyosságot meggyőződéséről. A nehezebb körülmények között így a szolgálataink naponta megmérteztük: hisszük-e, hogy akiről szólunk, tényleg a szabadító Isten?

■ B. PINTÉR MÁRTA

A legnagyobb ajándék az övék is

Még az ünnepek előtt hallottam a rádióban, hogy sok ember annyira agyonhajtja magát a karácsonyi készülődésben, hogy mire elérkezik a szenteste, teljesen kimerül, és gyakran veszekedés tör ki a fáradt családtagok között. Ezekben az otthonokban bizonyosan pazar vacsora kerül aszatra, káprázatos karácsonya áll a szobában, gazdag – talán erőn felül vásárolt – ajándékok sorakoznak a fa alatt, és a ház is makulátlanul tiszta. És vajon a zívök? Felkésztültek az Úr Jézus születésének ünneplésére?

A karácsony előtti vásárlási lázról szóló híreket hallgatva gondolataim messze szállnak, messze, hatezer kilométer távolságra, Kenyába. Épp ma van az árvák karácsonyi ünnepe. Az első, amelyen nem vagyunk ott. Minden úgy zajlik, ahogy az évek folyamán bevezettük, megszoktuk: sok vidám ének, a karácsonyi történet, játék és finom ebéd. Valószínűleg az egyetlen az ünnepek alatt.

Ajándék? Az bizony nincs. Nem is lesz. A családoknak vesztünk kukoricalisztet, cukrot, teát. Boldogan cipelik haza kincüket; így most már lesz mit tenni karácsonyor az aszatra. Elmondjuk nekik, hogy azért a legfőbb ajándéknak ők is részesei: az Úr Jézus értük is a földre jött, emberré lett, őket is szereti és megváltotta; mindez nem csak a pazar külsőségek között ünneplő fehér ember kiváltsága.

Az Evangélikus Külmissziói Egyesület (EKME) 2014-ben is folytatta az immár nyolc éve zajló szolgálatot a kenyai árvák és özvegyek között: az étkezési programot, amelynek negyven gyermek kap mindennap egy tányér ételt; és a pártfogói programot, melynek keretében másik negyven árvának tesszük lehetővé, hogy iskolába járjon, legyen ruhája, és némi élelem jusson neki.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy hazatérésünk után is ad felölös, áldozatkész kinti munkatársakat, akik hűségesen gondját viselik a nélkülözö gyermekeknek, és rendszeresen tájékoztatnak minket életük alakulásáról, hogylétükről.

A támogatottak között többen vannak, akiknek életét évektől kórjuk, a szemünk

előtt nőttek picik, sovány, elhaltott kisgyerekből értelmes nagyfűvű, nagylánnyá. Ezért a pártfogói rendszert is állandóan alakítanunk kell, hiszen egy kisiskolás tandíja lényegesen kevesebb, mint egy gimnazistáé. Ilyen esetekben több pártfogót jelölünk ki egy gyermek támogatására.

Érettségi után komoly kérdés, hogy mit tudunk nyújtani a gyerekeknek. Mert a többség szeretne tovább tanulni, a felsőfokú tanfolyamok díja azonban rendkívül magas.

kalmakra vagy éppen keresztyén értelmiségi klubba is.

Jelentősen növekedett a pártfogók és az ebédprogramot támogatók száma. Ezúton is szeretnénk megköszönni az áldozatos szeretetet és az imádságokat úgy a sok éve kitartóan szolgálataink mellett álló, mint a közelmúltban csatlakozott testvéreknek.

Visszatérve a magyar ünnepi készülődésre, szeretném megosztani egy friss élményt, mely örömet szerzett, és erőt, lendületet adott.

A SZERZŐ FELVÉTELE

Ma mindenkinek jut a finom ételből

Csak a legjobb tanulóknak tudjuk biztosítani a támogatást.

Mára elmondhatjuk, hogy Isten segítségével az EKME szolgálata nyomán egy új generáció tagjai kerülnek ki a támogatott soraiból. Kérjük Urunkat, hogy továbbra is áldja meg azok életét, akik annak köszönhetően végezhetik el tanulmányaikat, hogy egy-egy magyar család vagy közösség támogatja őket. Többek között ilyenek: *Doris*, aki fodrász lett; *Samuel*, aki mozgássérült léte nagy kitartással tanulta meg a cipész-mesterséget; *Verah*, aki azért választotta az ápolónőszakmát, hogy másokon segíthesen; vagy *Mambo*, aki toprongyos utcagyerekből lett infrommatikus.

Örömmel tapasztaltuk ebben az évben, hogy nagy érdeklődés kíséri az EKME kenyai szolgálatát. Férjemmel, *Zoltánnal* harmincöt helyen számolhattunk be a kinti munkáról az ország különféle pontjain, főleg evangélikus gyülekezetekben és iskolákban, konferenciákon és családoshétvégéken, de meghívtak református, katolikus al-

Pár nappal ezelőtt telefonon keresett egy férfi – egy tizenhárom és egy tizennégy éves kislány édesapja –, mondván, hallottak a Kenyában zajló szolgálatról, és családja is szeretne csatlakozni. Két, lányához hasonló korú kenyai kislányt pártfogásukba vesznek, amíg helyzetük ezt lehetővé teszi. Eddig nincs sok különleges történetben. „Jó lenne, ha még karácsony előtt el tudná küldeni az árvák bemutatását és fényképét – folytatta a férfi –, hogy kinyomtassam, és a fa alá tegyem. Meglepetés lesz ez a két lányunknak, karácsonyi ajándék.”

Csodálatosnak találom, hogy vannak, akik tudnak gyermekeknek azzal örömet szerezni, hogy könnyítenek egy nyomorúságban élő kis afrikai árva sorsán – így bizonyosságot téve nekik Istenünk szeretetéről.

■ BÁLINTNÉ KIS BEÁTA

Megújult honlapunkon – www.kulmisszio.hu vagy www.ekme.lutheran.hu – sok aktuális információ található az EKME keretében zajló szolgálatokról.

Urunk, magasztaljuk a te nevedet, dicsérünk, teremtő Isten. Köszönjük szeretetedet, hogy Fiadat áldoztad értünk. Köszönjük, hogy kegyelmeddel és határtalan szereteteddel magadhoz vonzod az egész emberiséget.

Köszönjük, hogy bennünket is használni szeretnél, és méltatlanságunk ellenére munkatársként tekintesz ránk. Bocssá meg, hogy mi sokszor inkább a saját elképzeléseink alapján szeretnénk országodat építeni, és a nem te akarotodat keresünk. Bocssá meg, hogy gyakran inkább a sürgős dolgokat intézzük

ahelyett, hogy az igazán fontossl foglalkoznánk. Bocssá meg, ha olykor szeretetlenségünkkel másokat megbotránkoztatunk. Kérünk, növelj mustármagnyi hitünket, és formálj bennünket, hogy a te fényedet tükrözhesünk.

Könyörgünk evangélikus gyülekezetünkért és lelkészeinkért. Add, hogy őrizzék meg elhívásukat, és a sok e világi tennivaló mellett ne aprózódjanak el. Segítsd őket, hogy Lelked erejével valódi feladatukat neked tetsző módon tudják végezni. Legyen áldásod gyülekezeteken, hogy vonzó

EKME-ima

és megtartó közösségek lehessenek a keresők számára. Add nekünk a szolgálat lelkét, hogy ne elégedjünk meg azzal, hogy elfogadjuk az ajándékokat, hanem áldozatkészen időt, energiát, anyagiakat nyújtunk a rászorulóknak, s rólad bátran bizonyosságot tegyünk.

Imádkozunk a világ más részén élő testvéreinkért is, különösen az üldözött keresztyénekért. Add, hogy hitük a szenvedések ellenére ne rendüljön

meg. Őrizd őket a reménytelenségtől és minden kísértéstől. Vigasztaló Isten, éreztesd jelenlétedet velük!

Uram, a világ várja a te üzenetedet. Add, hogy tisztán lássuk, mily nagy az elvégzendő feladat, és terheld azt a mi szívünkre! Ébredsz fel, akik alszanak, vagy kifogásokat keresve talentumaikat rejtgetik. Hívj és indíts, hogy többen szolgálhassanak neked.

Könyörgünk külmissziói egyesületünk szolgálatáért a kenyai árvák, az özvegyek, a kongói gyerekek között. Őrizd meg a nairobi lányokat családjukban, tanulmányaikban. Fialat éle-

tük hadd lehessen gyümölcsöző, gyönyörű énekük kedves illat oltárodon és bizonyágtétel másoknak. Őrizd meg a *Szigeti* családot Indiában, a Kodakanal Nemzetközi Iskolában. Áldd meg a bibliafordítás, az egészségügy, oktatás és az élet más területein szolgáló misszionáriusok munkáját. Adj nekik biztos támogatói háttér.

Uram, te kezdedben tartod a világot, és győzelmes úr vagy. Neked szenteljük magunkat, hogy eljusson szabaddításod a föld határáig.

Ámen.

Templomban

Angyalhajú csöppesség totyog be anyukájával a karácsonyi hangulatba öltözött templom előterébe. Beljebb, a padokban – főleg idősebbek – a szertartásra készülődőknél csukott szemmel imádkoznak, vagy hangtalanul mormolják a fohászt.

Az anyuka szájához emelt ujjal mutatja, hogy most csöndben kell lenni, nem szabad megzavarni a bent lévők áhítatát. A kicsi azonban nem hagyja annyiban, muszáj beszélnie a látottakról.

– Anyu, mit csinálnak a bácsik és a nénik? – súgja alig hallhatóan.

– Imádkoznak, kicsim. S ilyenkor nem szabad beszélni, hogy ne zavarjuk őket.

A gyermek egy darabig figyelmesen szemlélődik, majd felmérve a helyzetet, csendesen megszólal.

– Akkor menjünk, *ne keltsük fel* őket.

■ GY. G.

HIRDETÉS

Meghívó az Aliansz-imahét megnyitójára

Az idei Aliansz-imahét nyitóalkalmát január 4-én, vasárnap 18 órakor tartjuk Budapesten, a Budai Református Gyülekezet Szilágyi Dezső téri templomában. *Illés Dávidot*, a gyülekezet lelkipásztorát kértük fel igehirdetésre.

Az imahét megnyitójára és minden alkalmára szeretettel várjuk a testvéreket!

Az Evangéliumi Aliansz vezetősége

Istentiszteleti rend • 2015. január 4.

Az esztendő első vasárnapja. Liturgikus szín: fehér. Lekció: Mt 2,(16–18)19–23; Ézs 61,1–11. Textus: 1Pt 4,12–19. Énekek: 348/357., 181.

Budavár, I., Bécsi kapu tér de. 9. (úrv.) Bencéné Szabó Márta; de. 10. (német, úrv.) Johannes Erlbruch; de. 11. (úrv.) Balicza Iván; du. 6. Bencéné Szabó Márta; **Fébé, II., Hűvösvölgyi út 193.** de. fél 10. (úrv.); **Sarepta, II., Modori u. 6.** de. 3/4 11. (úrv.) Sztojanovics András; **Pesthidegkút, II., Ördögárok u. 9.** de. fél 10. (úrv.) Sztojanovics András; **Csillaghegy–Békásmegyer, III., Mező u. 12.** de. 10. (úrv.) Vári Krisztina; **Óbuda, III., Dévai Bíró M. tér** de. 10. (úrv.) Jakab Béla; **Újpest, IV., Lebstück M. u. 36–38.** de. 10. (úrv.) Solymár Péter Tamás; **Káposztásmegyer, IV., Tóth Aladár út 2–4.** de. 9. (úrv.) Solymár Péter Tamás; **Deák tér, V., Deák tér 4.** de. 9. (úrv., családi) Smidéliusz Gábor; de. 11. (úrv.) Cselovszky Ferenc; du. 6. Gerőfiné dr. Brebovszky Éva; **Fasor, VII., Városligeti fasor 17.** de. 10. (családi) Pelikán András; de. 11. (úrv.) Aradi György; **Józsefváros, VIII., Karácsony S. u. 31–33.** de. 10. Gombkötő Beáta; **VIII., Rákóczi út 57/a** de. 10. (szlovák) Gulácsiné Fabulya Hilda; **Ferencváros, IX., Gát u. 2. (katolikus templom)** de. 11. (úrv., családi) Koczor Tamás; **Kőbánya, X., Kápolna u. 14.** de. 10. (úrv.) Benkóczy Péter; **Kelenföld, XI., Bocskai út 10.** de. 8. (úrv.) dr. Blázy Árpád; de. fél 10. (úrv., családi) Gáncs Tamás; de. fél 11. (úrv.) dr. Blázy Árpád; du. 6. Bedecs Réka, liturgus: Gáncs Tamás; **XI., Németvölgyi út 138.** de. 9. dr. Blázy Árpádné; **Budagyöngye, XII., Szilágyi E. fasor 24.** de. 9. (úrv.) Balicza Iván; **Budahegyvidék, XII., Kék Golyó u. 17.** de. 10. (úrv.) Keczkó Pál; de. negyed 12. Keczkó Szilvia; **Angyalföld, XIII., Kassák Lajos u. 22.** de. 10. (úrv.) Grendorf Péter; **Zugló, XIV., Lőcsei út 32.** de. fél 11. (úrv.) Tamásy Tamásné; **XIV., Gyarmat u. 14.** de. 9. Tamásy Tamásné; **Pestújhely, XV., Templom tér** de. 10. (úrv.) Mórincz Nikolett hatodéves teológus; **Rákospalota, XV., Juhos u. 28. (kistemplom)** de. 10. (úrv.) Ponicás Erzsébet; **Rákosszentmihály, XVI., Hősök tere 10–11.** de. 10. (úrv., családi) Börönte Márta; **Cinkota, XVI., Rózsalevél u. 46.** de. fél 11. Vető István; **Mátyásföld, XVI., Prodám u. 24.** de. 9. Vető István; **Árpádföld, XVI., Menyhért u. 42. (református templom)** du. 3. Vető István; **Rákoshegy, XVII., Tessedik tér** de. 9. (úrv.) Nagyné Szeker Éva; **Rákoskeresztúr, XVII., Pesti út 111.** de. fél 11. (úrv.) Nagyné Szeker Éva; **Rákoscaba, XVII., Péceli út 146.** de. 9. (úrv.) Kovács Áron; **Rákosliget, XVII., Gózon Gy. u.** de. 11. (úrv.) Kovács Áron; **Pestszentlőrinc, XVIII., Kossuth tér 3.** de. 10. Győri Gábor; **Pestszentimre, XVIII., Rákóczi út 83. (református templom)** de. 8. Győri Gábor; **Kispest, XIX., Templom tér 1.** de. 10. Deák László; **XIX., Hungária út 37.** de. 8. Deák László; **Pesterzsébet, XX., Ady E. u. 89.** de. 10. (úrv.) Győri János Sámuel; **Csepel, XXI., Deák tér** de. fél 11. (úrv.) Zólyomi Mátyás; **Budafok, XXII., Játék u. 16.** de. 10. (úrv.) Hokker Zsolt; **Budakeszi, Fő u. 155. (gyülekezeti terem)** de. fél 10. dr. Lacknerné Puskás Sára; **Budaörs, Szabadság út 75.** de. 10. (úrv.) Endreffy Géza.

Istentiszteleti rend • 2015. január 6.

Vízkereszt ünnepe. Liturgikus szín: fehér. Lekció: Mt 2,1–12; Ef 3,1–7. Textus: Ézs 60,1–6. Énekek: 185., 186.

Budavár, I., Bécsi kapu tér de. 11. (úrv.) Bence Imre; du. 6. Bence Imre; **Pesthidegkút, II., Ördögárok u. 9.** du. 6. Fodor Viktor; **Csillaghegy–Békásmegyer, III., Mező u. 12.** de. 10. Donáth László; **Deák tér, V., Deák tér 4.** de. 11. (úrv.) Smidéliusz Gábor; du. 6. Gáncs Péter; **Józsefváros, VIII., Karácsony S. u. 31–33.** du. 6. Gombkötő Beáta; **Kőbánya, X., Kápolna u. 14.** du. 6. Benkóczy Péter; **Kelenföld, XI., Bocskai út 10.** de. fél 11. (úrv.) Gáncs Tamás; du. 6. (vespera) Gáncs Tamás; **Budahegyvidék, XII., Kék Golyó u. 17.** du. 6. (úrv.) Keczkó Pál; **Angyalföld, XIII., Kassák Lajos u. 22.** du. 6. Grendorf Péter; **Zugló, XIV., Lőcsei út 32.** de. fél 11. (úrv.) Tamásy Tamásné; **Rákospalota, XV., Juhos u. 28. (kistemplom)** de. 10. Ponicás Erzsébet; **Cinkota, XVI., Rózsalevél u. 46.** du. 5. Vető István; **Rákoskeresztúr, XVII., Pesti út 111.** du. 5. Nagyné Szeker Éva; **Pestszentlőrinc, XVIII., Kossuth tér 3.** du. 6. dr. Korányi András; **Kispest, XIX., Templom tér 1.** du. fél 3. (a Reménység katolikus iskola diákjaival) Deák László; **Pesterzsébet, XX., Ady E. u. 89.** de. 10. Győri János Sámuel; **Csepel, XXI., Deák tér** de. fél 11. Zólyomi Mátyás; **Budakeszi, Fő u. 155. (gyülekezeti terem)** du. 6. dr. Lacknerné Puskás Sára; **Budaörs, Szabadság út 75.** du. 6. Endreffy Géza.

Összeállította: BALLA MÁRIA

PÓTSZILVESZTER

Görbe tükörben – a papné

Második rész: a papné rendszertani elhelyezése az emberfajta között

■ FÜLLER TÍMEA

A papné külsőre hasonlít a *Homo sapiens* korábban ismertetett nőmű egyedeihez, ám azoknál összetettebb, bonyolultabb. Tudományosan fogalmazva meg lényegét, ket-tős identitása van: ahogyan Jézus Krisztus egyszerre volt Isten és ember, úgy a papné egyszerre civil és beavatott.

Ezt a nagyon különleges állapotot az emberi ész igazán feldolgozni nem tudja. Megmagyarázni meg végképp képtelen, egyszerűen hit dolga, hogy elfogadjuk, van ilyen. (A papné másik rokon vonása a mi Urunkkal abban érhető tetten, hogy „a rókáknak barlangjuk van...”, de az Emberfiának nincs hova fejét le-hajtania”, ahogy az ige mondja. Ezt a papnék alapállapotban a szolgálati lakás miatt mondhatják el magukról, de gyakorta a számos vendég el-látása még fokozza a hasonlóságot a fent idézett állapothoz.)

A felületes szemlélő könnyen el-megy a papné mint különös jelen-ség mellett, hiszen külsőleg nem ha-tározhatók meg az eltérések. Messziről felismerhető azonban a papné a megnyilvánulásaiban.

Ő az, aki szimpla gyülekezeti tag, de mindenkit végighallgatnia – a ki-mondatlan, ám annál stabilabban ál-ló közmegegyezés alapján – kötelező.

Ő az egyik, akinek a gyerekei lá-togatják az istentiszteleteket, de a többiekkel ellentétben az övéi nem sirhatnak, nem rohagálhatnak életkoruknak megfelelően.

Ő az, aki számon tartja a gyüle-kezet levelezési ügyeit, beugrik bib-liaórát tartani, látogatja az időseket, megszervezi a karácsonyi csomagok-ra való gyűjtést és a teadélutánokat,

de a neve szinte soha nem hangzik el a hirdetésben a köszönetnyilvánítások között, hiszen ő a papné, aki-nek mindez kötelessége.

A papnéra továbbá jellemző, hogy előbb-utóbb belefolyik a hit-oktatásba is, férje, a lelkész neve alatt (névtelenül) tevékenykedik – „kikapcsolódásképpen”.

Családjá, gyerekei, kertje, háza, különösen a konyhája örökös téma a környezetében, összehasonlítási alap a többi ember számára. Min-dig akad olyan terület, amelyen a gyülekezet tagjai fölényesen kü-lönbül teljesítenek, ezért felemelve érezhetik magukat. Ez a szolgálat a papné számára tehát különösen nehéz és kínos.

A papnék erősebb és gyengébb egyéniségük szerint előbb vagy utóbb megpróbálnak kitörni a ket-tősség szorításából. Igyekeznek vagy egészen szolgáló lélekkel – értsd: lel-késszé vagy legalább hivatalos hit-oktatóvá – válni, vagy egészen civil-lé, aki pont olyan, mint a gyülekezet többi tagja. Csendben ül az istentisz-teleten, aztán hazamegy. Pont. Ezt a próbálkozást mindenki vélemé-nyezni fogja a környezetükben, és minden vélemény szerint a szolgál-at felé törekvőket illeti elismerés.

E kényszerpálya hatására tulaj-donképpen enyhén veszélyeztetett fajtának kell tekintenünk a pap-nét, hiszen a beavatott státus eléré-sével, kettős lényéből kilépve a to-vábbiakban már nem is egyszerű papné. Felemelkedése – vagy átvál-tozása – szomorú tény. Erősíti azt a tévhitet, hogy szolgálni csak an-nak kell, szabad, aki egy lépcsőfok-kal a gyülekezet felett áll.

A papné kihálásának hátterében egy másik tényező mint veszélyfor-

rás is meghúzódik. Történetesen az az irányzat, amely egyre kevésbé tisztelendő urakat képez magának Isten és ember közé. Amely egyre inkább elfogadja, hogy nem helyette, hanem vele és mellette áll csak a lelkész. Hogy fura ruhájában is csupán egy a gyülekezet tagjai kö-zül, aki éppúgy esendő, olykor fá-radt vagy rosszkedvű.

És akinek a társa, a papné is hús-vér ember, mindenféle küzdelem-mel és emberi szükséglettel. Lehet neki segíteni, meg lehet kérdezni, hogy van. És lehet receptet cserél-ni vele, mi több, időnként neki is jól-esik, ha megdicsérik a szeretetven-dégségre készített süteményét (vagy legalább nem szólják le, még ha pont összeesett is sütés közben a piskóta...).

Ebben a rendszerben a papné ugyanolyan része a gyülekezetnek, mint a férje, a lelkész vagy bárki más. Vállalhat neki való szolgálatot, és ahhoz segítséget is kap. Szülés után pihenhet pár napot akkor is, ha gyülekezeti alkalom van éppen. És nem kell feltétlenül neki ellátnia a messziről érkezett vendég lelkész-családot, hiszen arra ott vannak azok, akik éppen fittebbek, mint ő. Lehet, hogy még pótnagyit is talál a gyerekei mellé, ha kiszolgáltatott helyzetében nincs a közelében saját családtagja, aki segítené.

Jobban végiggondolva az eddigi-eket, meg kell jegyeznem, hogy az utóbbi rend beálltával nem a ket-tős lényegű papné halnak ki, ha-nem a kettős – szolgáló és civil – lényegű gyülekezeti tagok fognak elszaporodni egy kevésbé kényel-metlen, életszerű egyházban. Ez a jelenség pedig módfelett kíváncsot lenne.

HIRDETÉS

DIGITALSTAND
www.digitalstand.hu

Bárhol vagyok, velem vannak a lapjaim.

Olvasa az Evangelikus Élet digitális változatát!

WWW.DIGITALSTAND.HU

FIZESSEN ELŐ LAPUNKRA!

A gép az internet mögött

Amikor böngészünk az interneten, akkor olyan információk után kutatunk, amelyeket mások írtak. Igen ritkán gondolunk arra, hogy a számunkra megjelenített tartalmak mögött egyre több gépi közreműködés van.

A Facebook-falunkon olyan üzenetek jelennek meg, amelyeket az ismerőseink írtak vagy osztottak meg, de egy rendkívül bonyolult algoritmus által vezérelve. Ismerősnek mi jelöltünk valakit, azaz alapvetően mi kértük, hogy az általa feltöltött tartalmakat lássuk, de a Facebook rendszere – egyes hírek szerint mintegy százezer paraméter alapján – dönti el, hogy barátaink összes üzenete közül melyik is fog a szemünk elé kerülni. Nem kapjuk meg ugyanis mindet, csak azokat, amelyekről a gép azt gondolja, hogy tetszeni fognak nekünk.

A legtöbb on-line újság az egyes cikkek alatt további cikkeinek linkjeit helyezi el; ezekről újabban szintén algoritmusok döntenek. Ezek a gépi kódok igyekeznek az adott cikk, illetve a mi korábbi olvasmányaink alapján kiválasztani azokat, amelyek vélhetően a leginkább érdekelni fognak minket. Nem is tűnik nagyon utópisztikusnak az a gondolat, hogy egyszer az algoritmusok jobban fognak ismerni minket, mint mi saját magunkat...

Több mint nyolc éve történt, hogy az amerikai Netflix, amely akkor még elsősorban DVD-filmek kölcsönzésével foglalkozott, egymillió dolláros jutalmat ajánlott annak a csapatnak, amely tíz százalékkal megjavítja ajánlórendszerének működését. Csaknem három évbe telt, mire elvitték a díjat. Biztosak lehetünk benne, hogy a cégnek bőven megérte a ráfordítás, ugyanis igen gyümölcsöző elérni azt, hogy a vevő mindig a számára legjobban passzoló filmet tekinthesse meg.

Nemrég jelentette be ugyanakkor a cég, hogy meglévő algoritmusát magasabb szintre kívánja emelni,

EGYHÁZ ÉS VILÁGHÁLÓ

Rovatgazda: Nagy Bence

és mesterséges intelligenciával akarja felruházni a még jobb eredmények érdekében. Az Amazon hatalmas felhőszolgáltatását használja fel arra, hogy neurális hálót kiépítve az emberi agy működését modellezze.

A feladat még bonyolultabbnak tűnik, ha figyelembe vesszük, hogy a cég sokkal komplexebb rendszerben vizsgálja a filmeket, mint az emberek nagy része. Ha valakitől

nem is beszéltünk a színészekről, akiket kedvelünk, vagy akiket nem szeretnénk látni a filmvászonon. Megint mások egyes rendezőkért vannak oda, vagy éppen egy-egy producer neve garantálja számunkra a jó filmet.

Egyre több helyen egyre több feladatra használunk algoritmusokat, amelyek bizonyos döntéseket levesznek a vállunkról. És ennek persze megvannak a maga veszélyei. Stephen Hawking brit asztrofizikus nemrég arra figyelmeztetett, hogy a mesterséges intelligencia az emberi civilizáció végét jelentheti. Fennáll a veszély, hogy a „gondolkodó” gépek megtanulják olyan összetett rendszerrel fejleszteni magukat, amelyet mi, emberek már nem fogunk érteni.

megkérdezik, milyen filmeket ismer, általában gond nélkül felsorolja az alap kategóriákat, például sci-fi, kalandfilm, vígjáték, western és így tovább. A Netflix ezzel szemben 76 897 kategóriába sorolja a filmeket az „afroamerikai bűnügyi dokumentumfilmről” a „vizuálisan lenyűgöző latin-amerikai vígjátékig”. És erre persze minden oka meg is van, hiszen ha valaki szeret egyfajta háborús filmet, még nem biztos, hogy egy másikat is szeretni fog. És akkor még

Szerencsére az internet jelenleg még mindig arra a legjobb eszköz, hogy emberek osszanak meg információkat más emberekkel. Hogy tanulhassunk egymástól, és ezáltal többek lehessünk. Ugyan mindenkinél jótt tesz – és nem is csak az ünnepek alatt –, ha időnként feláll a számítógépe, tabletje vagy okostelefonja mellől, és kevésbé virtuális dolgokkal foglalatalkodik. Ötleteket gyűjteni viszont szabad.

■ N. B.

KIRÁNDULÓ GYŰLEKEZETEK FIGYELMÉBE!

Kálvária löszön

A SZERZŐ FELVÉTELE

Hazánkat – ilyen tekintetben szerencsésnek mondható fekvése miatt – elkerültek a súlyos természeti katasztrófák. Tény, volt halálos áldozatot követelő földrengés a nem túl távoli múltban (1956-ban Dunahasztaban), minitornádó nemrégiben többször is lecsapott (2011-ben Dunakeszin, 2012-ben Nyírcsádon), de tömegesen nem forog veszélyben emberélet.

A kisebb súlyú természeti katasztrófák sorába tartozik a löszfalak mozgása, omlása. Természetesen az érintett ingatlan tulajdonosoknak mind az a lehető legsúlyosabb problémát jelentő – egy élet munkájával felépített

ház megrongálódását, pótolhatatlan személyes tárgyak pusztulását.

A löszfal ugyanakkor vonzó tájképi elem is. A Bács-Kiskun és Tolna megyét, ezáltal az Alföldet a Dunántúllal összekötő Beszéd József hídhoz érve tekintetünk két látnivaló is megragadja.

Az egyik a dunaföldvári vár, mely az 1500-as évek elején, II. Lajos uralkodásának idején épült. Az oszmán hódítás nyomán török kézre került, falai között katonai helyőrség állomásozott, 1686-ban szabadult fel. Fontos katonai szerepet játszott a Rákóczi-szabadságharc idején, 1705-ben a

vár sikeres ostromával vette kezdetét a Vak Bottyán vezette dunántúli hadjárat. A szabadságharc hadászati eseményei később is gyakran érintették, hol kuruc, hol labanc kézre került. Rákóczi bukását követően, a 18–19. században börtönként használták. Napjainkban szépen felújítva, múzeumként látogatható.

A másik látnivaló a Duna vonalában hosszanti irányban, azzal párhuzamosan húzódó löszfal. A geológiai képződmény alkotóeleméről a következőket írja a népszerű internetes lexikon, a Wikipédia vonatkozó szócikke: „A lösz durva kőzetlisztből álló, meszes, rétegtelen, meredek falakban megálló, állékony, fakósárga üledék. Szemcséi 0,01–0,05 milliméter átmérőjűek. A Kárpát-medencében 4–20, esetenként 40–60 méter vastag réteget alkot. Nedvesség és terhelés hatására roskadásra hajlamos, laza, törmelékeny, üledékes kőzet.”

Az elhagyatott, borászati célokat szolgáló, falba vájt pincék, takaros, de pusztuló épületek mellett elhaladva az 1800-as években emelt stációk mutatják az utat – a lösz alkotta domb tetjére, Dunaföldvár legmagasabb pontjára. Kitüntetett helyét bizonyítja, hogy a település ősi, Árpád-kori várát egykoron itt emelték. A Kálvária-domb ma békés, és a város legszebb panorámát kínáló kirándulóhelye.

■ REZSABEK NÁNDOR

NYELVELÉS

Kezdjük a köszönéssel!

Gyermekkoromban mindkét oldali Szatmárban – nagyszüleim a gránicon túl rekedtek – még arra tanítottak bennünket, hogy köszönni kell a felnőttnek (az idegeneknek is!), mégpedig jó hangosan és előre. Általában a *kezét csókolom* vagy rövidebb változata, a *csókolom* járta, aztán kamasz-, majd ifjúkorba lépett a napszoknak megfelelő üdvözlés, például *Jó estét, Pista bácsi* (vagy *Pista bátyám*). Ha nem így történt, bizony rászóltak az emberre: „Édes fiam, nem tanítottak meg köszönni?”

Mikor szüleinkkel együtt mentünk valahova, s meglegedtünk róla, bizony megrángatták a kabátujjat, vagy apró köhintéssel figyelmeztettek kötelességünkre.

Idő telve aztán rövidülni kezdtek az üdvözlések, csak egy *Jó reggelt-re* vagy odavetett *Szevasz-ra* futotta, végül „be-gyűrűzött” a *Szia*, a *Helló*, újabb meg a *Cső* (mifelénk a *Csü*) is.

Manapság ridegülő-hidegedő világunk egyik jellemzője, hogy az em-

berek már faluhelyt sem köszönnek egymásnak – nemhogy az idegennek. Legutóbb, halottak napján, szatmári sírkerteket járva, a mécsscillagos éjszakában – régi időkre s alant porladókra emlékezve – jutottak eszembe e gondolatok.

Másnap aztán vén fejfel népevelésbe kezdtem. Minden szembejövőnek – legyen az idős ember vagy gyermek – előre köszöntem. A felnöttek kissé csodálkozva bár s olykor csak dunnyogva, de visszaköszöntek, a gyermekek azonban úgy bámultak rám, mint borjú az új kapura. Megismételt üdvözlésemre aztán már ráfelelt egy-egy tétova *Csókolom*.

Kodály egyik mondása motoszkál azóta is a fejemben: „Oly kevesen vagyunk, hogy a műveletlenség luxusát egyikünk sem engedheti meg magának!” Hiszem, hogy a jelenünkre oly jellemző össznépi tahósodás folyamata még visszafordítható – kezdjük hát a köszönéssel!

A kettő meg a két

„Ez már több kettőnél!” – mondták gyermekkoromban odahaza, Szatmárban a szüleim, ha valamit meglegeltek, vagy sokallták csínytevéseimet.

Mostanában ezt a fránya *kettőt* sokkalom közbeszédünkben, mert hihetetlen módon terjed, s ragad, mint a nyavalya! Már lépten-nyomon csak ezt hallom – ha kell, ha nem – a *két* alak helyett is.

Pár elrettentő példa az utóbbi idők illetni élményeiből: „A kettő helyzet hasonló” – mondja neves külpolitikai szakértőnk a rádió *Európai idő* című műsorában, a Krím kiválását és Koszovó elszakadását párhuzamba állítva. S hogy még fülhasogatóbb legyen, „tizenkettő órakor mondunk újra híreket” – közli a bemondó. „Kettő darab (!) gyereket kérek a színpadra!” – mondja egy vetélkedő műsorvezetője. „Krisztus harminckettő éves korában...” – kezdi ígemagyarázatát lelkészünk a szöszéken. A sportújságíró a kettőezer-tizenkettő olimpia vízilabda-eseményeire emlékezik a televízióban, a postáskisasszony meg kijavítja velem a pénzszulvánnyon szereplő tételt kétezer-tizenkettő helyett 2012, azaz kettőezer-

tizenkettő forint, mert az így szabályos, nehogy félreérthető legyen, s hetet vagy négyet értsen-olvasson valaki helyette. (De nemcsak postamagyar van ám, hanem sajátos MÁV-magyar meg ÁNTSZ-magyar is – ezek például tárával most inkább nem terhelném az Olvasót!)

Józan paraszti ésszel végiggondolva: ki az a hibbant sportrajongó, aki a négyezer-tizenkettő olimpiára asszociálna, vagy hívó keresztyén, aki Krisztus urunk harmincnégy, netán harminchét éves korára datálna valamely cselekedetét?

Térjünk vissza hát a helyes és magyaros használatához! A *két* hangalak összetett szavakon, szószervezeteken belül szabályos (a *két* helyzet hasonló, *tizenkét órakor mondunk híreket*, *két gyermek jöjjön a színpadra*, *Krisztus harminckét éves korában* és a *kétezer-tizenkettő olimpia vízilabda-eseményei*), a *kettő* pedig szószervezetek, szóösszetételek végén használatos úgy, mint a Máttyás-mesében: „Megvan még a harminckettő? Biz’ az már csak kettőnkettő!”

Ne mondjam kétszer!

■ OZSVÁTH SÁNDOR

HIRDETÉSEK

Esterházy Péter a budavári szabadegyetemen

Január 5-én, hétfőn 19 órai kezdettel tartjuk a budavári evangélikus szabadegyetem következő alkalmát a Bécsi kapu téri evangélikus templom kápolnájában (1014 Budapest, Táncsics Mihály u. 28.). *Fabiny Tamás* püspök áhítata után *Esterházy Péter* írót osztja meg velünk gondolatait. A beszélgetés kiindulópontja az *Egyszerű történet vessző száz oldal – a Márk-változat* című regény.

A belépés ingyenes, a szervezők minden érdeklődőt szeretettel várnak!

KÖSZI Téli berek értékkereső tábor

Csobánka, január 29. – február 1.

A KÖSZI-tábor célja, hogy a szeretet, sokoldalú közösséget kereső vagy akár az egymást már jól ismerő fiatalok meghitt, családi környezetben legyenek együtt, hitük pedig lelki élmények által elmélyülhessen. Idei táborunk mottója: *Szemfényvesztők*. Isten szemet, fület, kezeket és szívet adott nekünk azért, hogy tapasztaljunk általuk, figyeljünk hát oda jobban rájuk – hogy még inkább megtapasztaljuk, Isten tenyérén vagyunk. A táborat a KÖSZI, azaz a Keresztény Önkéntesek Szövetsége az Ifjúságért szervezi, a hosszú hétvége lelki vezetője *Benkőczy Péter* evangélikus lelkész. Az egész országból várjuk az 5–10. osztályos gyermekeket, fiatalok jelentkezését. Jelentkezés és bővebb információ: +36/70/329-1700, www.koszi.net

HIBAIGAZÍTÁS. Előző lapszámunk 3. oldalán, a farkasréti evangélikus–református templom jubileumáról szóló tudósításban sajnálatos névcseré történt. Az ökumenikus templomot református részről valójában *dr. Hegedűs Loránt* püspök szentelte fel. A hibáért olvasóink elnézését kérjük. (*A szerk.*)

HÍREK, HIRDETÉSEK

Fogadóórát minden hónap első hétfőjén tartom. Mindenkit szeretettel várok január 5-én délután három órától öt óráig a Déli Egyházkerület székházában (1088 Budapest, Puskin u. 12.).

Radosné Lengyel Anna
országosfeligyelő-helyettes, a Déli Egyházkerület felügyelője

Felhívjuk tisztelt vásárlóink figyelmét, hogy könyvesboltunk január 1-jétől elköltözik!

Üzletünk új címe: 1081 Budapest, Kiss József u. 2/a
Kiadványaink megrendelhető: kiado@lutheran.hu
2015. január 18-ig zárva tartunk.

Leltár utáni nyitás: 2015. január 19-én, hétfőn.

Nyitva tartás: hétfő–péntek: 9–17 óra között.

Megrendeléseket január 19-től tudunk teljesíteni.

Könyveinket a leltározás ideje alatt megvásárolhatja a Huszár Gál könyvesboltban (1052 Budapest, Deák tér 4.).

Meghívó az ökumenikus imahét nyitó istentiszteletére

Az ökumenikus imahét országos nyitó istentisztelete január 18-án, vasárnap 19 órakor lesz a Szent István-bazilikában. Szentbeszédet mond **dr. Erdő Péter** bíboros, és igét hirdet **Steinbach József** református püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának (MEÖT) elnöke. Az ökumenikus istentiszteletet a MEÖT-tagegyházak vezetői szolgálnak a liturgiában.

Minden kedves testvérünket szeretettel várjuk!

STEINBACH JÓZSEF,
a MEÖT elnöke
DR. FISCHL VILMOS,
a MEÖT főtájkára

Új nap – új kegyelem

Vasárnap (január 4.)

Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Mt 6,12 (Jer 21,14; Lk 2,41–52; 1Jn 5,11–13; Zsolt 33) Az új esztendő első vasárnapján a *Miatyánk* egyik legfontosabb kérése kerül elénk. Isten bocsánatából élhetünk napról napra, évről évre. Hálásan vehetjük tudomásul, hogy Jézusért megadja nekünk az új kezdet ajándékát. Bűneinktől megszabadulva vele rendezett kapcsolatban élhetünk. Ezért nekünk is természetes kell, hogy legyen az egymás iránti megbocsátás, a bűnök, adósságok elengedése. Isten türelmes hozzánk, legyünk mi is azok egymáshoz!

Hétfő (január 5.)

Magasztalom nevedet hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet. Zsolt 138,2 (Mt 6,9; 1Móz 9,12–17; 1Móz 1,26–2,4a) Vízkereszt hetében több ige is felszólít minket az Istenről való beszédre mások előtt. Ahogy a napkeleti bölcsek beszéltek Jézusról Heródes előtt, úgy kell nekünk is az Úr hatalmát hirdetni azoknak, akik kérdeznak minket. Isten nevét imádságban és énekekben magasztaljuk igazán. A zsoltáros sokszor megtapasztalta Isten szeretetét életében. Nekünk is jó végiggondolni, hogy mennyi mindenért mondhatunk köszönetet neki: a tegnapi napért, a mögöttünk levő évért. Hányszor szólt hozzánk ígéjében, mutatta meg hatalmát a meghallgatott imádságokban. Valóban méltó, hogy dicsérjük őt, olvassuk ígéjét, és megköszönjük hűségét az új évben is.

Kedd (január 6.)

Isten tulajdonba vett népe [vagyatok], hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket. 1Pt 2,9 (Zsolt 118,5; Mt 2,1–12; Ef 3,2–3a.5–6; Zsolt 72) A mai ünnep Jézusra irányítja a figyelmünket. Ő a világ világossága! Azért jött, hogy a sötétben tévelygőket kizozza a fényre. Ehhez a világosságához siettek a bölcsek a csillag nyomában. Az Atyaisten róla tanúskodik, amikor megkereszteléskor Fiának nevezi Jézust. A kánaeni menyegző csodája első jelként az örömtől megsokszorozó, életünkre, boldogságunkra igent mondó Krisztust hirdeti. Vízkereszt ünnepe nem véletlenül lett sok egyházban a misszió ünnepe is, hiszen Jézus nemcsak a keresztyéneket, a hívőket váltotta meg a bűnöktől, hanem minden embert. Ezt a jó hírt kell hirdetni az egész világon Isten népének. Az a feladatunk, hogy rajtuk visszatükröződjön az ő világossága, fénye, öröme.

Szerda (január 7.)

Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. Zsolt 51,17 (1Pt 4,11; 1Jn 3,1–6; 1Móz 2,4b–17) Dávid híres bűnbánati zsoltárából származik ez a kérés. A király súlyosan vétkezett Isten törvénye ellen, mégis reménykedik az Úr bocsánatában. Tudja, hogy bűnének csak átmeneti pontja a másik ember, valójában minden vétek Isten ellen irányul, vele kell először rendezni a kapcsolatot. A megtapasztalt bocsánat könnyűvé teszi lelkét, és Isten dicséretére énekre fakad. Dávid zsoltárai mind az Istennel való élő kapcsolatot tükrözik. Bűneink minket is újra meg újra odavisznek Isten irgalmához. Csak ő tud megszabadítani terheinktől. Csak ő ajándékoz meg minket hálás szívvel. Dávid példája mutatja, hogy éppen a bűnös ember tudja hitelesen hirdetni Isten dicséretét, mert megtapasztalta szabadítását.

Csütörtök (január 8.)

Nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat. 2Kor 4,5a (Jer 1,17a; 1Jn 2,12–17; 1Móz 2,18–25) Manapság divatba jöttek a „szelfik”. Olyan fotót jelent a szó, amelyet valaki önmagáról készített. Ezek a képek közösségi portálokon jelennek meg, hirdetik tulajdonosaik önértékelését. Ez vagyok, nézzetek, „lákjoljatok”! Mennyire más képet mutat fel Pál a korinthusi gyülekezethez küldött levelében! Nem magát reklámozza, hanem Krisztushoz hív. Fontos mondanivalója van Jézusról, aki a gyülekezet Ura, aki szereti a gyengéket, és igaz önértékelés tanít. Figyeljünk rá ma is!

Péntek (január 9.)

Térjetek meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítalak benneteket, bár elpártoltatok. Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk! Jer 3,22 (Jak 4,8; Ef 4,17–24; 1Móz 3,1–13) Egy különös párbeszéd részletét olvashatjuk a mai igében. Isten nagy türelméről és szeretetéről tanúskodik ez a hívogató mondat. Isten még mindig fiainak nevezte a tőle elfordult embereket. Hiányunk neki, hív bennünket magához. Erre a gyógyító szeretetre lehet-e ma is más válasz, mint a próféta szava: itt vagyunk, eljöttünk. Halljuk meg mi is Isten minket hívó szavát, hogy meggyógyuljon testünk-lelkünk!

Szombat (január 10.)

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért. 1Tím 2,5–6 (5Móz 6,4; 1Jn 1,5–7; 1Móz 3,14–24) Sokszor tapasztaljuk, milyen jó, ha van egy ismerősünk, aki segít minket ügyes-bajos dolgaink elintézésében. Ha van valaki, akinek van már tapasztalata a sebészorvosnál vagy banki teendőink intézésénél. A kapcsolati rendszer napjainkban igen felértékelődött, bizonyos feladatok szinte lehetetlen e nélkül elintézni. Mai igényt, hogy a legfelsőbb fórumon, az Úristennél is van valakünk, aki bizonyította már irántunk való szeretetét, és közbenjár értünk: Jézus Krisztus, aki életét adta értünk, hogy nekünk örök életünk legyen. Kérjük az ő segítségét ma is!

■ GERŐFINÉ BREBOVSZKY ÉVA

VASÁRNAPTÓL VASÁRNAPIG

Ajánló a rádió és a televízió műsoraiból január 4-étől január 11-éig

VASÁRNAP	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA
6.25 / Duna Tv Isten kezében 9.00 / Pax Tv Evangelikus istentisztelet a budavári templomból 9.30 / ZDF (német) Evangelikus istentisztelet Oldenburgból 13.30 / M. Katolikus Rádió „Valaki ír a kezdedel” (vasárnapi versmúsor) 18.00 / Credo Evangelikus Rádió (Szombathely) Evangelikus istentisztelet (credoradio.hu) 22.20 / Duna World Ybl 200 (magyar ismeretterjesztő sorozat) Fóttól a bazilikáig 0.25 / Duna World Szentföldi szent helyek üzenete (magyar ismeretterjesztő sorozat) Mária Názarete	5.20 / M1 Hajnali gondolatok 8.45 / Duna Tv Vujicsics együttes (magyar zenés film) 15.15 / Duna World Református ifjúsági műsor 21.05 / RTL Klub Benjamin Button különös élete (amerikai filmdráma, 2008) 21.07 / Bartók rádió A Weiner–Szász kamaraszimfonikusok hangversenye 21.15 / Duna Tv A Hópárdúc talpra áll (magyar dokumentumfilm, 2011) 21.35 / M3 Szabó Magda: A meráni fiú A Madách Színház előadása 23.40 / M1 Aranyfészes (kulturális magazin)	12.05 / Bartók rádió A Magyar Rádió énekkarának hangversenye 13.50 / M3 Tizenkét hónap az erdőn (magyar ismeretterjesztő sorozat) Január 14.55 / Duna World Élő egyház (vallási híradó) 21.00 / Duna World A rejtélyes XX. század Kun Miklós történész műsora 21.50 / M2 Ridikül (női talkshow) 22.50 / Duna Tv Kultikon (kulturális magazin) 2.15 / Tv2 Történetek az elveszett birodalomból (magyar tévéfilm)	5.15 / M1 Hajnali gondolatok 9.05 / Duna Tv Virágzó Magyarország Sopron 11.07 / Kossuth rádió A Hely (riportműsor) A nyíregyházi állatkert 13.30 / Kossuth rádió „Tebed bízunk eleitől fogva...” A református egyház félórása 19.35 / Bartók rádió A Liszt Ferenc kamarazeneke hangversenye 20.50 / Duna World Hogy volt?! Cserhalmi György felvételeiből 21.20 / M1 Szabadság tér '89 (történelmi magazinműsor) 21.55 / M3 Ők tudják, mi a szerelem (magyar romantikus dráma, 1985)

CSÜTÖRTÖK

10.20 / M1
Család-barát (délelőtti magazinműsor)
12.00 / Kossuth rádió
Déli harangzó a bonyhádi evangelikus templomból
13.40 / M3
A folyó (magyar ismeretterjesztő sorozat)
A Nílus születése
15.35 / Duna Tv
Szép, széke szerelmünk, a Tisza (magyar dokumentumfilm-sorozat)
19.35 / Bartók rádió
Jean-Efflam Bavouzet és Szokolay Balázs kézzongorás hangversenye
21.55 / Duna World
Táncvarázs (magyar szórakoztató műsor)
22.55 / M1
Barangolások öt kontinensen Gereben Ágnes műsora

PÉNTEK

5.00 / Duna World
Magyar első (magyar ismeretterjesztő sorozat)
Az első magyar tűzoltóság
13.30 / Pax Tv
Motorozás hittel (magyar dokumentumfilm)
13.30 / Kossuth rádió
Örüljtek az Űrban mindenkor!
A metodista egyház félórása
15.40 / Duna Tv
Európa egészsége – A számítógépes függőség (európai dokumentumfilm)
17.10 / Pax Tv
Lelkészkonferencia Szarvason (riportfilm)
19.25 / Kossuth rádió
Tetten ért szavak Balázs Géza műsora
19.35 / Bartók rádió
A Clevelandi szimfonikus zenekar hangversenye

SZOMBAT

7.15 / Duna Tv
Élő egyház (vallási híradó)
10.35 / Duna Tv
Három csengő (magyar játékfilm, 1941) (78')
11.00 / Bartók rádió
Celluloidák – a legjobb filmzenék
12.05 / Bartók rádió
A Concerto Armonico Budapest hangversenye
13.00 / Duna World
Magyar klasszikusok új köntösből Takaró Mihály műsora
13.20 / Duna Tv
A kapitány (francia játékfilm, 1961)
15.50 / Duna World
Nóvum Fogpótlás összejt segítségével
21.04 / Kossuth rádió
Rádiószínház Pilátus estéje

VASÁRNAP

6.10 / Duna Tv
Élő egyház (vallási híradó)
7.05 / Duna Tv
Isten kezében
8.30 / Mária Rádió
Ökumenikus lapszemle
9.00 / Pax Tv
Evangelikus istentisztelet a budavári templomból
9.30 / Bartók rádió
Musica sacra (egyházzenei magazin)
10.04 / Kossuth rádió
Baptista istentisztelet közvetítése
18.00 / Credo Evangelikus Rádió (Szombathely)
Evangelikus istentisztelet
21.25 / Duna Tv
Amélie csodálatos élete (francia játékfilm, 2001) (116')
0.40 / Duna World
Szentföldi szent helyek üzenete (magyar ismeretterjesztő sorozat)

Evangelikus Élet – A Magyarországi Evangelikus Egyház hetilapja

E-mail: evelet@lutheran.hu. • EvÉlet on-line: www.evangelikusélet.hu. • Hirdetésfelvétel: hirdetes@evelet.hu.
Előfizetés: előfizetes@evelet.hu. • Szerkesztőség: 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel.: 1/317-1108, 20/824-5519; fax: 1/486-1195.
Szerkesztőségi titkár (előfizetési és hirdetési ügyek referense): Balla Mária (maria.balla@lutheran.hu).
Főszerkesztő: T. Pintér Károly (karoly.pinter@lutheran.hu).
Olvasószerkesztő: Dobsonyi Sándor (sador.dobsonyi@lutheran.hu). Korrektor: Fedor Sára (sara.fedor@lutheran.hu).
Tervezőszerkesztő: Szabó Dávid Károly (david.szabo@lutheran.hu). Munkatárs: Kinyik Anita (kinyik.anita@lutheran.hu).
Rovatvezetők: dr. Eszedi Zsuzsa – Cantate (ezsu@lutheran.hu), Kende K. Péter – Oratio oecumenica (peter.kende@lutheran.hu), Véghegyi Antal – A vasárnap ígéje (antal.veghegyi@lutheran.hu), Tamásy Tamás – Új nap – új kegyelem (tamytam@t-online.hu). Szerkesztőbizottság: Adámi Mária, Balicza Máté, B. Walkó György, dr. Fabiny Tamás, Kende K. Péter, Kiss Miklós, Orosz Gábor Viktor, Pröhle Gergely, Radosné Lengyel Anna, T. Pintér Károly.

Kiadja a Luther Kiadó (kiado@lutheran.hu), 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel.: 1/317-5478, 1/486-1228, 20/824-5518; fax: 1/486-1229.
Felelős kiadó: Kende K. Péter (peter.kende@lutheran.hu). Nyomda-előállítás: Kossilo Kft. (1022 Budapest, Tapolcsányi u. 6.).
Felelős vezető: Nagy Zoltán. Árúsítja a kiadó. Terjesztja a Magyar Posta Zrt. Terjesztési ügyekben reklamáció a Magyar Posta Zrt. Hírlapüzletág ingyenes telefonszámán: +36-80/444-444 és a Luther Kiadónál. • INDEX 25 211, ISSN 0133-1302.

Előfizethető közvetlenül a kiadónál vagy postautalványon. Az előfizetési díj beföldön (illetve Románia és Szlovákia területén) negyed évre 3575 Ft, fél évre 7150 Ft, egy évre 14 300 Ft, európai országba egy évre 48 100 Ft (172 euró), egyéb külföldi országba egy évre 56 320 Ft (201 euró). Csak a minden hónap 15-ig beérkező lemondásokat tudjuk az azt követő hónap elsejével regisztrálni, ellenkező esetben még egy hónapig jár az újság. Beküldött kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza. Az adott lapszamba szánt kéziratokat a megelőző hét csütörtökéig kérjük leadni! A hétfő délutáni lapzárta kizárólag a hét végi eseményekkel összefüggő (és a szerkesztőséggel előzetesen egyeztetett) írásokat tudjuk figyelembe venni. Az e-mailben küldendő kéziratosokat az evelet@lutheran.hu, a hirdeteseket a hirdetes@evelet.hu címre várjuk.

